

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2024

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	5
Omgevingsrecht	6
Omgevingswet	6
Wabo	7
8.40- en 8.42-AMvB's	18
Natuurbescherming	18
Planschade	22
Waterwet	24
Ambtenarenrecht	24
Sociale zekerheid overig	25
TOZO, NOW, TOFA	25
Bestuursrecht overig	26
AVG	26
Bibob	26
Huisvesting	27
Open overheid	28
Politiegegevens	28
Verordening	29

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2024, 1015

Rechtbank Midden-Nederland, 29-07-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:5526](#)

college van burgemeester en wethouders van Utrecht, verweerder.

Awb 1:3

Wet open overheid (hierna: Woo)

BESLUIT. WOO. I.c. heeft het college aan eiser de (contact-)maatregel opgelegd dat hij voor de duur van een half jaar alleen via een bepaald e-mail adres mag mailen, vragen mag stellen via een genoemd e-formulier en niet meer dan 3 Woo-verzoeken per maand mag indienen. Hierbij is aangegeven dat hij tegen het opleggen van de maatregel geen bezwaar kan maken. Geoordeeld wordt dat niet aan de definitie van artikel 1:3 van de Awb is voldaan. Er is sprake van een ordemaatregel in het kader van het civiele recht. De maatregel is niet op een publiekrechtelijke bevoegdheid gebaseerd en daarom geen publiekrechtelijke rechtshandeling. Ook de beperking van het maximum aantal verzoeken per maand berust niet op een publiekrechtelijke bevoegdheid.

JnB 2024, 1016

Rechtbank Amsterdam, 19-04-2024, [ECLI:NL:RBAMS:2024:2527](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, verweerder.

Awb 1:3

BESLUIT. I.c. wordt geoordeeld dat de mededeling in de e-mail dat de Spijtoptantenregeling niet op eisers van toepassing is, geen publiekrechtelijke rechtshandeling is. Het college heeft het bezwaar van eisers tegen deze e-mail dan ook terecht niet-ontvankelijk verklaard omdat het niet was gericht tegen een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

JnB 2024, 1017

ABRS, 23-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4265](#)

college van burgemeester en wethouders van Alphen aan den Rijn.

Awb 3:10 e.v.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.12 lid 1 aanhef en onder a sub 3, 3.10 lid 1 onder a

DETOURNEMENT DE PROCEDURE. I.c. betoogt [appellant] dat de rechtbank i.c. heeft miskend dat het college in strijd heeft gehandeld met het verbod op détournement de procédure, omdat er geen gebruik is gemaakt van de procedure die de meeste rechtsbescherming biedt. Dit betoog wordt zo begrepen dat de rechtbank heeft miskend dat het college de beslissing op bezwaar niet met de juiste procedure heeft voorbereid. Het college heeft erkend dat de omgevingsvergunning slechts verleend kon worden met toepassing van artikel 2.12, eerste lid, aanhef en onder a, onder 3°, van de Wabo en daarom op grond van artikel 3.10, eerste lid, onder a, van de Wabo ook toepassing gegeven had moeten worden aan de uitgebreide openbare voorbereidingsprocedure van afdeling 3.4 van de Awb. Het college heeft, naar aanleiding van de opdracht van de rechtbank, bij de voorbereiding van dit besluit toepassing gegeven aan de uitgebreide openbare voorbereidingsprocedure. Dit betekent dat het college dit besluit met de juiste voorbereidingsprocedure heeft voorbereid.

JnB 2024, 1018

Voorzieningenrechter ABRS, 16-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4129](#)

college van burgemeester en wethouders van Bergeijk.

Awb 6:11

VERSCHOONBARE TERMIJNOVERSCHRIJDING. HOGER BEROEP. I.c. heeft [verzoeker] aannemelijk gemaakt dat hij tot 23 juli 2024 niet bekend was en ook redelijkerwijs niet bekend kon zijn met de uitspraak van de rechtbank. Gebleken is dat de uitspraak door een fout van de rechtbank niet aan [verzoeker] is verzonden. Pas nadat [verzoeker] van het bestaan van de uitspraak op de hoogte was geraakt en met de rechtbank heeft gebeld, heeft de rechtbank de uitspraak op 24 juli 2024 aan [verzoeker] verzonden. [Verzoeker] kan in dit kader niet worden tegengeworpen dat hij niet eerder bij de rechtbank heeft geïnformeerd naar waar de uitspraak blijft. Dat op de zitting is meegedeeld dat binnen 6 weken uitspraak wordt gedaan, betekent namelijk niet dat een uitspraak, ook zonder bericht van verdaging, wel vaker later komt, zodat het enkele overschrijden van deze termijn niet rechtvaardigt dat [verzoeker] bij de rechtbank eerder navraag heeft moeten doen. Verzoeker heeft op 30 juli 2024 hoger beroep ingesteld. [Verzoeker] is niet verwijtbaar te laat met het instellen van hoger beroep, omdat hij dat alsnog heeft gedaan binnen zes weken nadat hij op de hoogte was geraakt van de uitspraak van de rechtbank.

JnB 2024, 1019

MK ABRS, 23-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4272](#)

minister van Financiën.

Burgerlijk Wetboek Boek 3 13 lid 1, 15

MISBRUIK VAN RECHT. I.c. wordt geoordeeld dat [appellant] in dit geval niet alleen misbruik heeft gemaakt van de bevoegdheid om beroep in te stellen, maar ook van zijn bevoegdheid om hoger beroep in te stellen. De rechtbank heeft terecht geconstateerd dat de brief van appellant niet eenduidig is op te vatten als een beroepschrift, omdat sprake is van een geclausuleerd verzoek aan de minister. Terecht is geoordeeld dat het op de weg van [appellant] had gelegen om tijdig zelf beroep in te stellen bij de juiste instantie. Door eerst na 4,5 jaar een beroepschrift aan de rechtbank te richten en daarbij te verzoeken om schadevergoeding wegens overschrijding van de redelijke termijn, maakt [appellant] ook misbruik van zijn bevoegdheid om schadevergoeding te vragen.

JnB 2024, 1020

MK ABRS, 23-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4286](#)

college van burgemeester en wethouders van Tynaarlo en raad van de gemeente Tynaarlo, verweerders.

Awb 8:69a

Wet natuurbescherming (hierna: Wnb)

RELATIVITEITSVEREISTE. Vastelling bestemmingsplan en verlening omgevingsvergunning activiteit bouwen. I.c. wordt geoordeeld dat het Natura 2000-gebied Duinen Goeree & Kwade Hoek deel uitmaakt van de directe woonomgeving van [appellante sub 3A]. Daarvoor wordt van belang geacht dat haar woning van op ongeveer 180 m van het Natura 2000-gebied ligt en het gebied tussen de woning en het Natura 2000-gebied een

grotendeels open gebied is waar geen bebouwing aanwezig is. Het belang van [appellante sub 3A] bij het behoud van een goede kwaliteit van haar directe woonomgeving is gelet hierop zo verweven met het algemene belang dat de Wnb beoogt te beschermen, dat niet kan worden geoordeeld dat de betrokken normen van de Wnb kennelijk niet strekken tot bescherming van haar belangen. Artikel 8:69a van de Awb staat dan ook niet aan vernietiging van het plan vanwege strijd met de Wnb in de weg.

JnB 2024, 1021

MK Cbb, 15-10-2024, [ECLI:NL:CBB:2024:709](#)

minister van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur, verweerder.

Awb 8:41

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) 6

GRIFFIERECHT. REDELIJKE TERMIJN. I.c. wordt de Staat veroordeeld tot vergoeding van € 1.000,- aan immateriële schade aan de vennootschap. Het betoog van de vennootschap dat wegens de overschrijding van de redelijke termijn ook het betaalde griffierecht aan haar moet worden vergoed, slaagt niet. De vennootschap heeft geen griffierecht betaald vanwege het indienen van haar verzoek om schadevergoeding, maar vanwege het instellen van het beroep, dat zoals uit het voorgaande blijkt ongegrond is. Er is daarom geen reden om het betaalde griffierecht terug te laten betalen. De voorheen andersluidende rechtspraak van de Hoge Raad waarnaar de vennootschap verwijst (arrest van 20-03-2015, [ECLI:NL:HR:2015:660](#)), is inmiddels gewijzigd, zoals blijkt uit het arrest van 31-05-2024 ([ECLI:NL:HR:2024:567](#), onder 7.1.1).

JnB 2024, 1022

Rechtbank Amsterdam, 16-05-2024, [ECLI:NL:RBAMS:2024:2732](#)

heffingsambtenaar van de gemeente Amsterdam, verweerder.

Awb 8:41

GRIFFIERECHT. I.c. wordt geoordeeld dat hetgeen eiseres heeft aangevoerd niet kan leiden tot de conclusie dat eiseres het achterwege laten van de betaling van het griffierecht niet kan worden aangerekend. De omstandigheid dat in het dossier van [gemachtigde] de notabrief ontbreekt, is daartoe onvoldoende. Een 'blote' ontkenning van de ontvangst van de notabrief is onvoldoende. Van een professioneel gemachtigde mag worden verlangd dat hij een goede administratie bijhoudt van de door hem namens diverse belanghebbenden ingestelde beroepen en dat hij weet dat bij de betaling van het griffierecht de vermelding van het betreffende zaaknummer volstaat. In de bevestiging van ontvangst die de griffier aan [gemachtigde] heeft gestuurd is duidelijk aangegeven wat het aan die zaak toegewezen zaaknummer is. Bedoeld zaaknummer en de naam van indiener zijn vervolgens opgenomen in de latere correspondentie waaronder de beide notabrieven. Hiermee was het voor [gemachtigde] duidelijk, althans had het hem duidelijk moeten zijn, ten aanzien van welk door [gemachtigde] ingesteld beroep de nota griffierecht is uitgereikt.

JnB 2024, 1023

MK Rechtbank Noord-Holland, 04-03-2024, [ECLI:NL:RBNHO:2024:10824](#)

Awb 8:15

WRAKING. Afwijzing wrakingsverzoek. De behandeling van een nieuwe zaak door de rechter die ook een eerdere (vergelijkbare) zaak van verzoeker heeft behandeld, levert op zichzelf geen omstandigheid op die vrees voor een partijdige behandeling rechtvaardigt. De rechter wordt uit hoofde van zijn functie geacht onpartijdig te zijn. Aangenomen mag worden dat de rechter in staat is de kwalificaties en beslissingen die hij in verband met een eerder berechte zaak heeft gedaan en genomen, buiten beschouwing te laten en in een nieuwe zaak een onbevangen oordeel te geven over de rechtsvragen die aan de orde zijn.

JnB 2024, 1024

Grote Kamer EU-Hof van Justitie, 15-10-2024, [C-144/23 \(Kubera/Slovenië\)](#)

Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: VWEU) 267 lid 3

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest EU) 47

HERZIENING. PREJUDICIELE VRAAG. Artikel 267, derde alinea, VWEU staat eraan in de weg dat een nationale rechterlijke instantie waarvan de beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep, in een procedure tot behandeling van een verzoek om toestemming voor het instellen van beroep tot herziening waarvan de uitkomst afhangt van het belang dat de door een van de partijen in het geding opgeworpen rechtsvraag heeft voor de rechtszekerheid, de uniforme toepassing van het recht of de ontwikkeling ervan, dat verzoek om toestemming afwijst zonder te hebben beoordeeld of zij niet verplicht was om aan het Hof een prejudiciële vraag voor te leggen over de uitlegging of de geldigheid van een bepaling van Unierecht die ter ondersteuning van het verzoek was aangevoerd. Verder moet artikel 267 VWEU, gelezen in het licht van artikel 47, tweede alinea, Handvest EU aldus worden uitgelegd dat een nationale rechterlijke instantie waarvan de beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep, in de beslissing waarbij zij overgaat tot afwijzing van een verzoek om toestemming voor het instellen van beroep tot herziening dat ook een verzoek bevat om aan het Hof een prejudiciële vraag over de uitlegging of de geldigheid van een bepaling van Unierecht voor te leggen, moet aangeven waarom zij geen verzoek om een prejudiciële beslissing heeft ingediend, namelijk hetzij omdat de opgeworpen vraag niet relevant is voor de beslechting van het geschil, hetzij omdat de betrokken bepaling van Unierecht reeds door het Hof is uitgelegd, hetzij omdat de juiste uitlegging van het Unierecht zo evident is dat er redelijkerwijze geen ruimte voor twijfel kan bestaan.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2024, 1025

MK ABRS, 23-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4281](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam, appellant sub 1.

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) 6

REDELIJKE TERMIJN. Voor de berechting van een zaak in eerste aanleg is in beginsel een termijn van twee jaar redelijk. Van bijzondere omstandigheden die een kortere of langere

behandelingsduur rechtvaardigen is in dit geval niet gebleken. De redelijke termijn tot en met de beroepsfase is met ruim vier maanden overschreden. Op basis van deze overschrijding wordt de boete van € 1.500,00 gematigd. In gevallen waarin de redelijke termijn met niet meer dan zes maanden is overschreden, ligt een vermindering van het boetebedrag met 5% met een maximum van € 2.500,00 in de rede. Verwijzing naar het arrest van de Hoge Raad van 19-12-2008 ([ECLI:NL:HR:2008:BD0191](#)) en de uitspraak van de ABRS van 07-04-2010 ([ECLI:NL:RVS:2010:BM0226](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2024, 1026

Voorzieningenrechter Rechtbank Overijssel, 15-10-2024, [ECLI:NL:RBOVE:2024:5278](#)

college van Gedeputeerde Staten van Overijssel, het college.

Omgevingswet 5.1 lid 2 aanhef en onder g

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 11.46 lid 1 onder b en d, 11.54

OMGEVINGSWET. FLORA- en FAUNA-ACTIVITEIT. Verlenen omgevingsvergunning met betrekking tot de gewone dwergvleermuis en de egel. De vaste rechtspraak van de Afdeling dat de diersoorten waarvoor de soortenbeschermingsonthefing onder de Wet natuurbescherming is aangevraagd, bepalend zijn voor de omvang van het geschil wordt nog steeds van toepassing geacht. Ook wordt overwogen dat, gelet op het bepaalde in artikel 5.7 van de Omgevingswet, het aan de aanvrager is om te bepalen waarvoor hij een bepaalde vergunning wil aanvragen. Dat sprake zou zijn van de door verzoekers genoemde ‘salamitactiek’ is om die reden niet relevant.

In de omgevingsvergunning zijn aan de derde-partij verschillende voorschriften opgelegd, waaronder de verplichtingen om 600 m² struweel te compenseren en om een melding te doen indien bij het uitvoeren van werkzaamheden andere beschermde soorten dan de genoemde worden aangetroffen, en daarbij (eventueel) de activiteiten te staken. Het verzoek om voorlopige voorziening wordt afgewezen.

JnB 2024, 1027

MK ABRS, 23-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4261](#)

college van gedeputeerde staten van Zuid-Holland.

Omgevingswet

Invoeringswet Omgevingswet 4.4 aanhef en onder a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: de Wabo) 2.31 lid 2 aanhef en onder b

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. WABO-milieu. Ambtshalve wijziging voorschriften. Op 1 januari 2024 zijn de Omgevingswet en de Invoeringswet Omgevingswet in werking getreden. Op grond van artikel 4.4, aanhef en onder a, van de Invoeringswet Omgevingswet blijft op een beroep tegen een ambtshalve besluit waarbij op de voorbereiding van dat besluit afdeling 3.4 van de Awb van toepassing is en waarvan het ontwerp van dat besluit vóór het

tijdstip van inwerkingtreding van de Omgevingswet ter inzage is gelegd, het recht zoals dat gold onmiddellijk vóór dat tijdstip van toepassing tot het besluit onherroepelijk is. Het besluit tot wijziging van de voorschriften van de omgevingsvergunning vindt zijn grondslag in artikel 2.31, tweede lid, aanhef en onder b, van de Wabo en is voorbereid met toepassing van afdeling 3.4 van de Awb. Het ontwerpbesluit is op 17 november 2020 ter inzage gelegd. Dat betekent dat op deze beroepsprocedure het recht zoals dat gold vóór 1 januari 2024 van toepassing blijft tot het besluit onherroepelijk is.

JnB 2024, 1028

ABRS, 16-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4162](#)

college van dijkgraaf en hoogheemraden van het Hoogheemraadschap Hollands Noorderkwartier. Omgevingswet

Invoeringswet Omgevingswet 4.3, aanhef en onder a

Waterwet

Keur Hoogheemraadschap Hollands Noorderkwartier 2016 (hierna: de Keur)

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. WATERWET. Verlening watervergunning. Op 1 januari 2024 zijn de Omgevingswet en de Invoeringswet Omgevingswet in werking getreden. Als een aanvraag om een watervergunning is ingediend vóór het tijdstip van inwerkingtreding van de Omgevingswet, dan blijft op grond van artikel 4.3, aanhef en onder a, van de Invoeringswet Omgevingswet het recht zoals dat gold onmiddellijk vóór dat tijdstip van toepassing tot het besluit op die aanvraag onherroepelijk wordt.

De aanvraag om een watervergunning is ingediend op 19 april 2020. Dat betekent dat in dit geval de Keur en de Waterwet, zoals die golden vóór 1 januari 2024, van toepassing blijven.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2024, 1029

ABRS, 23-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4265](#)

college van burgemeester en wethouders van Alphen aan den Rijn.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1, 2.2, 2.7, 2.10, 2.12, 3.10

Bouwbesluit 2012 1.1, 2.2

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. BOUWBESLUIT. RELATIVITEITSVEREISTE.

Omgevingsvergunning bouwen kas, waterbassin en veranderen drie in- en uitritten. Appellant is eigenaar van het perceel dat direct grenst aan de noordzijde van het perceel waarvoor de omgevingsvergunning is verleend. I.c. wordt geoordeeld dat het relativiteitsvereiste van artikel 8:69a van de Awb in dit geval niet aan appellant kan worden tegengeworpen. Daarbij wordt in aanmerking genomen dat de bouwtechnische normen van het Bouwbesluit 2012 niet alleen strekken tot de bescherming van de veiligheid van de mensen in het desbetreffende bouwwerken, maar ook tot de bescherming van de veiligheid van mensen in gebouwen op belendende percelen als het gaat om constructieve veiligheid, branddoorslag of -overslag. De kas en het waterbassin zijn op een afstand van ongeveer 4 m van de foliekas van appellant gerealiseerd. De afstand van de kas en het waterbassin tot de schuur van appellant bedraagt

ongeveer 35 m respectievelijk 6 m. Aangezien het hier gaat om relatief korte afstanden, kunnen de normen van het Bouwbesluit 2012 niet aangemerkt worden als normen die kennelijk niet strekken tot het veiligheidsbelang van appellant.

JnB 2024, 1030

ABRS, 23-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4269](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.10 lid 1 aanhef en onder c, 2.12

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.3 lid 2, bijlage II artikel 5 lid 2

WABO. VERGUNNINGVRIJ. MANTELZORG. Weigering omgevingsvergunning voor bouw bijgebouw in achtertuin. Artikel 2, aanhef en onderdeel 22, van bijlage II bij het Bor moet worden gelezen in verbinding met artikel 2.3, tweede lid van het Bor. Dit artikel verwijst vervolgens naar artikel 5 van bijlage II. Het tweede lid van artikel 5 bepaalt dat de artikelen 2 en 3 van bijlage II niet van toepassing zijn op een activiteit die plaatsvindt in, aan, op, of bij een bouwwerk dat in strijd met artikel 2.1 van de Wabo is gebouwd of wordt gebruikt. I.c. kan het bijgebouw niet zonder omgevingsvergunning worden gebouwd, omdat sprake is van strijd met de artikelen 19.2.1 en 19.4.2 van de planregels. De rechtbank heeft dan ook terecht geconcludeerd dat het al wel gerealiseerde bijgebouw in strijd met artikel 2.1 van de Wabo is gebouwd. Gelet op artikel 5, tweede lid, van bijlage II bij het Bor is daarom artikel 2, aanhef en onderdeel 22, van bijlage II bij het Bor op deze situatie niet van toepassing.

JnB 2024, 1031

ABRS, 23-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4266](#)

college van burgemeester en wethouders van Alphen aan den Rijn.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. HANDHAVING. BIJZONDERE OMSTANDIGHEDEN. GERINGE AARD EN ERNST.

Afwijzing handhavingsverzoek hekwerken. I.c. wordt geoordeeld dat de overschrijding van de maximale bouwhoogte met 0,6 m respectievelijk 1,6 m, gelet op de omvang van die overschrijding, geen overtreding van geringe aard of ernst is. De omvang van de overschrijding moet niet bezien worden ten opzichte van de in artikel 2, onderdeel 12, van bijlage II van het Bor genoemde maximale bouwhoogte van vergunningvrije erfafscheidingen. In plaats daarvan moet de omvang van de overschrijding bezien worden ten opzichte van de norm die overtreden is. Dat is in dit geval de maximale bouwhoogte van 1 m respectievelijk 2 m van artikel 3.2.2, onder h, van de planregels. De omstandigheid dat appellant niet op zijn perceel woont brengt eveneens niet met zich dat sprake is van een overtreding van geringe aard en ernst.

JnB 2024, 1032

ABRS, 16-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4156](#)

college van burgemeester en wethouders van Amstelveen.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. BESTEMMINGSPLAN. BEOOGD GEBRUIK. Weigering omgevingsvergunning o.m. voor het bouwen van een gebouw ten behoeve van de uitoefening van een tuinbouwbedrijf. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat

voor het college geen reden bestond om aan te nemen dat het bouwwerk voor andere doeleinden zal worden gebruikt dan in de aanvraag is omschreven.

[...] Is het beoogde gebruik in strijd met het bestemmingsplan?

4. De Vereniging betoogt verder dat de rechtbank ten onrechte niet heeft onderkend dat met het bouwwerk geen glastuinbouw is beoogd. [...]

[...] 4.2. Naar het oordeel van de Afdeling is uit de vergunningaanvraag en de bijgevoegde bijlagen niet af te leiden dat het bouwwerk voor andere doeleinden dan glastuinbouw zal worden gebruikt. Weliswaar wordt in een constructierapport bij de aanvraag vermeld dat het om hergebruik van een loods gaat, maar Diton heeft hierover bij de rechtbank verklaard dat sprake is van een slordigheidsfout waardoor dit abusievelijk in de tekst is blijven staan bij de nieuwe aanvraag. In het in de bezwaarprocedure opgestelde gewijzigd constructierapport is verder wel vermeld dat het gaat om het hergebruiken van een kas. De rechtbank heeft terecht geen aanleiding gezien om te twijfelen aan de uitleg van Diton. Dat in de bouwtekeningen het bouwwerk als "bedrijfsruimte" en niet langer als "kwekerij" of teeltruimte wordt aangeduid, biedt ook onvoldoende aanknopingspunten voor het oordeel dat het bouwwerk in strijd met de bestemming zal worden gebruikt. Verder overweegt de Afdeling dat uit de wijze waarop de kas wordt gebouwd, dus zonder wateropslag, met nooduitgangen en vier laadperrons, niet kan worden afgeleid dat de kas wordt gebruikt met een ander doel dan is beoogd. Wat betreft de wateropslag is van belang dat buiten de kas op het perceel voldoende ruimte is om een waterbassin of watersilo te plaatsen. Over het standpunt van de Vereniging dat het bouwwerk slechts voor een zeer klein aandeel van de reguliere teelt geschikt is, overweegt de Afdeling, nog daargelaten of dit daadwerkelijk zo is, dat daarmee niet is uitgesloten dat het bouwwerk voor de teelt van bloemen en planten kan worden gebruikt. Ook leidt de vermelding van het perceel op de website van [bedrijf], waarop bedrijfshallen in de regio Aalsmeer worden aangeboden, niet tot een ander oordeel. Met de aanduiding "bedrijfshal" wordt het gebruik van het bouwwerk voor glastuinbouw namelijk niet uitgesloten.

Gelet hierop, heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat voor het college geen reden bestond om aan te nemen dat het bouwwerk voor andere doeleinden zal worden gebruikt dan in de aanvraag is omschreven. Ten overvloede wordt nog overwogen dat voor zover dit in de toekomst toch gebeurt, sprake is van een overtreding van de gebruiksbepalingen van het bestemmingsplan waartegen in beginsel handhavend moet worden opgetreden. [...]

JnB 2024, 1033

ABRS, 16-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4147](#)

college van burgemeester en wethouders van Heerlen, appellant.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder c

WABO. HANDHAVING. LAST ONDER DWANGSOM. BESTEMMINGSPLAN.

WOONDOELEINDEN. Verhuur pand voor verblijf arbeidsmigranten. I.c. wordt geoordeeld dat het college niet aannemelijk heeft gemaakt dat het verblijf van de arbeidsmigranten in het pand geen woonkarakter heeft. Dat in de kamers in het pand twee personen verblijven die elkaar in de meeste gevallen niet kennen, is daarvoor niet voldoende. Ook een constructie waarbij de werkgever of het uitzendbureau de kamers beschikbaar stelt en de arbeidsmigranten de kamers gemiddeld na vier tot zes maanden weer verlaten, maakt niet dat een verblijf onvoldoende duurzaam is om van wonen te mogen spreken. Het feitelijke gebruik van het pand is doorslaggevend.

[...] 6.1. Op het pand rust op grond van het bestemmingsplan "Heerlen Zuid" de bestemming "Gemengd". Aan de gronden is geen specifieke aanduiding toegekend. Op grond van artikel 6.1.1 van de planregels zijn de voor "Gemengd" aangewezen gronden onder meer bestemd voor woondoeleinden. [...]

6.2. Voor beantwoording van de vraag of het gebruik van het pand in strijd is met het bestemmingsplan, is van belang wat onder "woondoeleinden" moet worden verstaan. In het bestemmingsplan is het begrip "woondoeleinden" niet gedefinieerd en is voor de betekenis van dit begrip niet verwezen naar enig voorschrift. Bij de uitleg daarvan moet daarom aansluiting worden gezocht bij het normale spraakgebruik, waarin "woondoeleinden" betekent "bedoeld voor wonen". In het normale spraakgebruik worden onder "wonen" diverse uiteenlopende vormen van huisvesting begrepen. Daaronder valt ook kamerbewoning door arbeidsmigranten. Uit de rechtspraak van de Afdeling over dit onderwerp volgt dat "wonen" een zekere duurzaamheid vereist en dat een verblijf korter dan zes maanden op zichzelf ook voldoende duurzaam kan zijn. De Afdeling verwijst naar de uitspraak van 9 september 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:2206](#), onder 7.3.

6.3. Het pand wordt vanaf januari 2022 verhuurd aan opeenvolgende rechtspersonen, die het pand gebruiken of laten gebruiken voor het onderbrengen van arbeidsmigranten. De Afdeling is van oordeel dat het college niet aannemelijk heeft gemaakt dat het verblijf van de arbeidsmigranten in het pand geen woonkarakter heeft. De stelling dat in de kamers in het pand twee personen verblijven die elkaar in de meeste gevallen niet kennen, is daarvoor niet voldoende. Die situatie betekent niet dat een verblijf niet duurzaam kan zijn. Ook een constructie waarbij de werkgever of het uitzendbureau de kamers beschikbaar stelt en de arbeidsmigranten de kamers gemiddeld na vier tot zes maanden weer verlaten, maakt niet dat een verblijf onvoldoende duurzaam is om van wonen te mogen spreken. De rol die een werkgever of uitzendbureau bij de huisvesting van arbeidsmigranten speelt, bepaalt niet of het verblijf al dan niet een woonkarakter heeft (vergelijk de door het college aangehaalde uitspraak van 14 augustus 2019). De rechtbank heeft verder terecht overwogen dat de door het college bedoelde passage in de huurovereenkomst niet van doorslaggevend belang is, maar dat het feitelijke gebruik van het pand doorslaggevend is. Overigens staan in de huurovereenkomst ook passages die juist duiden op gebruik als woonruimte en niet op het verstrekken van logies. Ten slotte is niet gebleken dat de rechtbank is uitgegaan van een onjuist feitencomplex. De stelling van het college hierover berust op een onjuiste lezing van rechtsoverweging 19 van de aangevallen uitspraak. De feiten die het college aan het besluit op bezwaar ten grondslag heeft gelegd en de feiten en omstandigheden die de rechtbank in die rechtsoverweging vermeldt, rechtvaardigen de conclusie van de rechtbank dat het verblijf van de arbeidsmigranten niet alleen gericht is op het overnachten, zoals bij een pension, maar vergelijkbaar is met kamerbewoning door studenten. Bij logies behorende faciliteiten als een receptie, een nachtregister, maaltijdverstrekking en schoonmaak- en wasdiensten ontbreken. De rechtbank heeft gelet hierop terecht geoordeeld dat het gebruik van het pand is te beschouwen als kamerbewoning, dat dit gebruik niet in strijd is met het bestemmingsplan en dat het besluit op bezwaar in zoverre niet deugdelijk gemotiveerd is. [...]

JnB 2024, 1034

Rechtbank Limburg, 16-10-2024, [ECLI:NL:RBLIM:2024:7244](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Bergen (L.), verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Verordening fysieke leefomgeving van de gemeente Bergen (L.) (Verordening)

Bestemmingsplan "Buitengebied 2018" (bestemmingsplan)

WABO. HANDHAVING. Last onder dwangsom illegaal stallen voertuigen op een van de openbare wegen binnen en buiten de bebouwde kom van verweerders gemeente. I.c. wordt geoordeeld dat de grondslagen tot het handhavend optreden van het bestuursorgaan, in dit geval de Verordening en het bestemmingsplan, niet in strijd zijn met Europese regelgeving en rechtspraak. Uit de door eiser genoemde (of enige andere) regelgeving en jurisprudentie en uit de Nederlandse nationale regelgeving volgt niet onmiskenbaar dat in een Verordening of een bestemmingsplan geen beperkingen aan de opslag en/of stalling van voertuigen in de openbare ruimte mogen worden gesteld. Het algemeen belang dat verweerder behartigt, de goede ruimtelijke ordening, is een belang dat de inbreuk op het eigendomsrecht van eiser rechtvaardigt. Daarnaast is de rechtbank van oordeel dat er een objectieve en redelijke rechtvaardiging bestaat voor het in artikel 42.1, aanhef en onder f, van het bestemmingsplan gemaakte onderscheid. Een beperking moet namelijk telkens worden gezien vanuit andere belangen. Deze andere belangen rechtvaardigen het maken van dit onderscheid.

JnB 2024, 1035

Rechtbank Amsterdam, 15-10-2024, [ECLI:NL:RBAMS:2024:6355](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Amsterdam, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:25

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. HANDHAVING. BESTUURSDWANG. KOSTENVERHAAL. Vaststelling en invordering bij eiser (beeldend kunstenaar) van de kosten van de uitgeoefende bestuursdwang (ruim 61.000 euro) voor het weghalen van een kunstwerk in wording. I.c. wordt geoordeeld dat het college niet voor de minst bezwarende weg van uitvoering van de bestuursdwang heeft gekozen en zijn er ook bijzondere omstandigheden aanwezig die maken dat de kosten van de uitoefening van bestuursdwang niet bij eiser kunnen worden ingevorderd. Het besluit tot de vaststelling en invordering van de kosten berust niet op een zorgvuldige voorbereiding, is niet deugdelijk gemotiveerd en in strijd met de algemene bepaling over kostenverhaal bestuursdwang. Verwijzing naar uitspraak CBB van 09-10-2017, [ECLI:NL:CBB:2017:396](#) en conclusie AG Wattel van 04-04-2018, [ECLI:NL:RVS:2018:1152](#).

JnB 2024, 1036

MK Rechtbank Oost-Brabant, 16-10-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:4825](#);

college van Gedeputeerde Staten van de provincie Zeeland, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.14, 2.22 lid 5

Activiteitenbesluit milieubeheer (hierna: Abm) 5.1.1, 5.1.5, 5.5

WABO-milieu. BBT. Verlening revisievergunning. I.c. wordt geoordeeld dat alle genoemde installaties zowel voor de toegepaste technieken als de emissieniveaus voldoen aan de van toepassing zijnde BBT-conclusies. De enkele omstandigheid dat een techniek wordt toegepast die wordt genoemd in de toepasselijke BBT en dat de emissies binnen de bandbreedte van de BBT-GEN blijven, kan niet het afwijken van de basisnorm rechtvaardigen. In het bestreden besluit zal het college in acht moeten nemen of binnen Dow de BBT worden toegepast ingevolge artikel 2.14, eerste lid, onder c onder 1°, van de Wabo. Het gebruik van de bevoegdheid in artikel 5.5, eerste lid, van het Abm vergt echter een andere afweging. In het Abm heeft de nationale wetgever bewust gekozen om een strengere NOx-grenswaarde te stellen voor bestaande grote stookinstallaties.

Geoordeeld wordt dat het college de keuze om te sommeren onvoldoende heeft onderbouwd en onvoldoende heeft gemotiveerd of dit past binnen artikel 2.14 van de Wabo.

Het college heeft in redelijkheid een norm kunnen stellen in een uurgemiddeldeconcentratie, omdat is gekozen voor een periodieke meetverplichting. Er zijn echter wel twijfels over de juistheid van de uitkomst van de sommering, omdat in die gevallen zonder meer de NOx-emissiegrenswaarden uit het Abm zijn overgenomen.

Besluit waarbij een revisievergunning is verleend voor een inrichting waar de productie van verschillende organisch-chemische producten plaatsvindt. [...]

Toepasselijkheid Abm

[...] 7.8. In de kraakfornuizen in het LHC-complex is geen sprake van direct contact tussen het verbrandingsproduct en de voeding die in de installatie worden verhit teneinde een chemische reactie tot stand te brengen. De branders in het fornuis verhitten buizen waardoor de voeding stroomt. De kraakfornuizen kunnen daarom niet als chemische reactor worden aangemerkt in de zin van artikel 28, onder e), van de RIE dan wel artikel 5.1, eerste lid, onder e en artikel 5.43, onder l, van het Abm. Paragrafen 5.1.1 en 5.1.5 van het Abm zijn daarom van toepassing. Dat betekent dat per 17 augustus 2021 de emissie-eisen in artikel 5.5, tabel 16, van het Abm van toepassing zijn op alle grote stookinstallaties in het LHC-complex, Weliswaar is het college in de omgevingsvergunning van 2014 afgeweken van het Abm, maar toen waren beide paragrafen nog niet gewijzigd. [...]

11.1. Volgens eiser had het college moeten uitgaan van de toegestane normen op basis van artikel 5.5, eerste lid, van het Abm en heeft het college ten onrechte gesommeerd door emissies te betrekken die hoger zijn dan de toegestane norm van 100 mg NOx/Nm³. Eiser stelt dat het bestreden besluit is genomen in strijd met de wet. Op deze wijze wordt niet voldaan aan BBT. [...]

12.5. In navolging van het StAB-advies is de rechtbank van oordeel dat alle genoemde installaties zowel voor de toegepaste technieken als de emissieniveaus voldoen aan de van toepassing zijnde BBT-conclusies. De rechtbank stelt vast dat bij de installaties die onder de BBT LOVC vallen ook zonder de Low NOx-branders al een combinatie van de in de BBT genoemde technieken worden toegepast (door het gebruik van fuelgas en door getrapte verbranding). Eiser heeft niet voldoende betwist dat de installaties als zodanig voldoen aan de toepasselijke BBT's. In de opmerking van de StAB over de leeftijd van de Low NOx-branders ziet de rechtbank geen aanleiding voor een ander oordeel. In de BBT LOVC is geen onderscheid gemaakt naar de leeftijd van toegepaste technieken. Er wordt dus voldaan aan de randvoorwaarde dat het gebruik van de bevoegdheid van artikel 2.22, vijfde lid, van de Wabo niet in strijd is met artikel 2.14, eerste lid, onder c, onder 1°, van de Wabo. Dit laat onverlet dat de leeftijd van de branders ook een omstandigheid is die zal moeten worden betrokken bij het besluit om af te wijken van de basisgrenswaarde van 100 NOx mg/Nm³ in artikel 5.5, eerste lid, van het Abm. Dit wordt hierna besproken.

Kan het college afwijken van de grenswaarden in artikel 5.5, eerste lid, van het Abm?

13. Eiser is van mening dat het college bij het sommeren uit had moeten gaan van de toegestane norm van 100 mg NOx/Nm³ op grond van artikel 5.5, eerste lid, van het Abm. [...]

13.7. Op basis van voorschrift 12.5.4 moet Dow de mogelijkheden voor een reductie van de NOx-emissie vanuit de grote stookinstallaties zoals opgenomen in tabel 1 van bijlage M03E van de aanvraag binnen een jaar onderzoeken. Dow heeft een onderzoek voorgelegd aan het college. De rechtbank merkt op dat de StAB en partijen met uitzondering van eiser ingaan op deze onderzoeksverplichting en de resultaten hiervan, maar stelt ook vast dat het college het onderzoek niet ten grondslag heeft gelegd aan het bestreden besluit noch aan een (gewijzigd) standpunt over

het bestreden besluit. De rechtbank laat in deze uitspraak de resultaten van dit onderzoek buiten beschouwing.

13.8. In paragraaf 3 van de Nota van Toelichting¹⁷ bij de wijziging van het Abm waarin deze bevoegdheid werd gecreëerd staat het volgende:[...]

13.10. De rechtbank stelt voorop dat de enkele omstandigheid dat een techniek wordt toegepast die wordt genoemd in de toepasselijke BBT en dat de emissies binnen de bandbreedte van de BBT-GEN blijven (ofwel dat wordt voldaan aan BBT), niet het afwijken van de basisnorm kan rechtvaardigen. Met andere woorden, voldoen aan BBT betekent niet dat die bevoegdheid bestaat en betekent evenmin dat hiervan gebruik moet worden gemaakt. In het bestreden besluit zal het college in acht moeten nemen of binnen Dow de BBT worden toegepast ingevolge artikel 2.14, eerste lid, onder c onder 1°, van de Wabo. Het gebruik van de bevoegdheid in artikel 5.5, eerste lid, van het Abm vergt echter een andere afweging. In het Abm heeft de nationale wetgever bewust gekozen om een strengere NOx-grenswaarde te stellen voor bestaande grote stookinstallaties. Dit wordt bevestigd met de opmerking in de Nota van Toelichting dat maatwerk alleen is gereserveerd voor de uitzonderingen. Het afwijken van deze strengere NOx-grenswaarde vergt een zwaardere motivering waarbij niet kan worden volstaan met een verwijzing naar de toets aan artikel 2.14, eerste lid, onder c, onder 1°, van de Wabo. De omstandigheid dat in het bestreden besluit met artikel 2.22, vijfde lid, van de Wabo wordt afgeweken door verschillende emissies te sommeren leidt niet tot een ander oordeel. Uit de uitspraken van de Afdeling over gesommeerde emissiegrenswaarden van 25 april 2012¹⁸ en 9 mei 2012¹⁹ leidt de rechtbank niet af dat bij toepassing van de bevoegdheid van artikel 2.22, vijfde lid, van de Wabo zonder meer de bovengrens van de BBT-conclusies respectievelijk de maximale afwijkmogelijkheden binnen de algemene voorschriften zou kunnen worden aangehouden, enkel omdat de installaties voldoen aan BBT. Ook de omstandigheid dat de maximale grenswaarde van 150 mg/Nm³ binnen de bandbreedte van de toepasselijke BBT ligt, ontslaat het college niet van de verplichting om de afwijking van de basisgrenswaarde in het Abm te onderbouwen en te motiveren op basis van een belangenafweging. Met andere woorden, een mogelijk ruimere BBT-GEN rechtvaardigt niet automatisch dat in afwijking van het Abm een hogere emissie wordt toegelaten of dat toepassing kan worden gegeven aan de maximale afwijkmogelijkheden op basis van het Abm bij het sommeren van emissies. Een andere uitleg strookt niet met de toelichting van de wetgever op de wijziging van artikel 5.5, eerste lid, van het Abm dat slechts bij uitzondering gebruik kan worden gemaakt van de bevoegdheid om af te wijken van de basis NOx-grenswaarde voor bestaande grote stookinstallatie van 100 mg/Nm³.

13.11. De rechtbank benadrukt dat artikel 5.5, eerste lid, van het Abm een bevoegdheid geeft om af te wijken van de grenswaarde van 100 NOx mg/Nm³, maar geen (automatische) verplichting. Het gebruik van deze bevoegdheid moet worden onderbouwd en moet zijn gebaseerd op een afweging van de betrokken belangen. In het kader van de belangenafweging zal het college duidelijk in kaart moeten brengen welke belangen een rol spelen. Dat het college beoordelingsruimte heeft bij het verlenen van een omgevingsvergunning, maakt dat niet anders. Ook het gebruik van beoordelingsruimte moet worden onderbouwd en moet begrijpelijk en inzichtelijk zijn.

13.12. Het college mag alleen van zijn afwijkingsbevoegdheid in artikel 5.5, eerste lid, van het Abm gebruik maken op grond van 'technische kenmerken'. De rechtbank waakt voor een te ruime taalkundige uitleg van het begrip 'technische kenmerken'. Iedere installatie heeft technische kenmerken. Een te ruime uitleg van dit begrip zou tot gevolg hebben dat er altijd een bevoegdheid is om af te wijken, maar dan zou deze voorwaarde geen betekenis hebben. Eiser merkt terecht op dat het afwijken van deze norm slechts bij uitzondering kan gebeuren. Dat volgt uit paragraaf 3 van de

Nota van Toelichting. Ook het college ziet maatwerk als een uitzondering. De rechtbank is dus van oordeel dat niet ieder technisch kenmerk de bevoegdheid scheidt om af te wijken van de basis NO_x-grenswaarde. Bij de beoordeling van het gebruik van de bevoegdheid om af te wijken in artikel 5.5, eerste lid, van het Abm ligt de nadruk op het bestaan van technische kenmerken die noodzaken tot het gebruik van de bevoegdheid om af te wijken. De rechtbank leest in de Nota van Toelichting echter niet dat maatwerk alleen mogelijk is als het technisch onmogelijk is om te voldoen aan de grenswaarde van 100 mg/Nm³ in artikel 5.5, eerste lid, van het Abm. De rechtbank sluit niet uit dat andere factoren ook een rol kunnen spelen.

13.13. Het college beslist wat betreft meerdere grote stookinstallatietypes (types 2 tot en met 7) om af te wijken, omdat de werkelijke emissies afwijken van de grenswaarden. Eiser merkt terecht op dat in het bestreden besluit nauwelijks wordt aangegeven wat de technische kenmerken zijn van deze installaties. In het verweerschrift worden de installaties ook over één kam geschoren. De rechtbank is van oordeel dat het college in het bestreden besluit de technische kenmerken in te algemene bewoordingen heeft beschreven en daarmee het bestaan en gebruik van de bevoegdheid te gemakkelijk heeft aangenomen. Gelet op het StAB-advies en de Nota van Toelichting waarin staat dat de afwijkingsbevoegdheid is gereserveerd voor installaties die technisch afwijken, bijvoorbeeld door een ander ontwerp, andere technieken of afwijkende brandstoffen, is de rechtbank van oordeel dat de technische kenmerken per installatietype hadden moeten worden onderzocht. Hierbij had ook moeten worden gekeken naar de leeftijd van de installaties en de ouderdom van de hierin toegepaste technieken, ook al zijn het BBT-technieken. Deze aspecten spelen een rol bij de beslissing om af te wijken. Een oude smartphone is misschien wel een best beschikbare techniek maar is inmiddels door de tijd achterhaald. De rechtbank sluit niet op voorhand uit dat dit ook aan de hand is bij de door Dow toegepaste technieken.

13.14. Vervolgens had het college per installatietype moeten bekijken of het mogelijk is om aan de grenswaarden te voldoen, wat daarvoor zou moeten gebeuren als dat niet zonder meer lukt, of dat de technische kenmerken noodzaken tot afwijken. Hierbij had het college moeten betrekken of andere methodes om de emissie te reduceren kunnen worden toegepast om de grenswaarde in artikel 5.5, eerste lid, van het Abm wel te halen. Dit zijn aspecten die het college als relevante omstandigheden had moeten betrekken bij de belangenafweging die ten grondslag moet liggen aan de beslissing om af te wijken met toepassing van de in artikel 5.5, eerste lid, van het Abm gegeven bevoegdheid.

13.15. Met de opmerking in de reactie op het StAB-advies dat het college heeft aangesloten bij de werkelijke emissies van Dow, miskent het college dat de nationale wetgever de emissiegrenswaarden voor bestaande grote en middelgrote stookinstallaties bewust heeft aangescherpt. Deze emissiegrenswaarden in artikelen 5.5, eerste lid, en 5.44a, eerste lid, van het Abm zijn rechtstreeks van toepassing op Dow. De rechtbank beseft dat het college in een spagaat zit. Enerzijds mag het college geen gesommeerde NO_x-grenswaarde stellen waar Dow niet aan kan voldoen, anderzijds is de bevoegdheid om af te wijken van artikel 5.5, eerste lid, van het Abm beperkt. De rechtbank ziet echter wel meerdere mogelijke uitkomsten van het gecombineerde gebruik van beide bevoegdheden. Het college is niet alleen bevoegd om de aanvraag in te willigen, maar is ook bevoegd om géén toepassing te geven aan artikel 2.22, vijfde lid, van de Wabo. Het college had immers ook kunnen besluiten om helemaal geen gesommeerde grenswaarde op te nemen. Ook had het college bij het opleggen van een gesommeerde grenswaarde de emissies van specifieke installaties buiten beschouwing kunnen laten. Dat is ook gebeurd in de omgevingsvergunning van 2014. De rechtbank benadrukt dat een dergelijk besluit niet vergt dat het

college buiten de grondslag van de aanvraag treedt door andere technieken voor te schrijven dan in de aanvraag staan vermeld. Als het college weigert te sommeren of specifieke installaties buiten de sommering laat, gelden paragraaf 5.1.1 en 5.1.5 van het Abm en de daarin opgenomen grenswaarden rechtstreeks voor de afzonderlijke installaties binnen het LHC-complex die niet bij de gesommeerde grenswaarde worden betrokken. Voor wat betreft die specifieke installaties, moet Dow ook aan deze grenswaarden voldoen, net zoals de andere grote en middelgrote stookinstallaties in Nederland. Er worden dan geen andere technieken voorgeschreven. Daarom had juist een onderbouwing en afweging per installatietype moeten worden gemaakt en dat is ten onrechte niet gebeurd in het bestreden besluit.

13.16. Kosteneffectiviteit en de toekomstplannen van Dow spelen in de belangenafweging geen rol. De wetgever heeft nadrukkelijk aangegeven dat maatwerk niet bedoeld is voor het opnieuw maken van een BBT-afweging waarin ook kosteneffectiviteit wordt betrokken. Het college heeft bevestigd dat kosteneffectiviteit geen rol heeft gespeeld in de afweging. In het Abm komen meer bevoegdheden voor om af te wijken van de grenswaarde, bijvoorbeeld in artikel 2.4, achtste lid, van het Abm. Hierbij is in artikel 2.4, negende lid, van het Abm expliciet bepaald dat onder meer rekening wordt gehouden met een afwijkend emissiepatroon, de kosten en baten en een integrale afweging van de mogelijkheden voor emissiebeperking. Kosten en baten (kosteneffectiviteit) is echter niet genoemd in artikel 5.5, eerste lid, van het Abm en de rechtbank leest hierin een extra bevestiging dat kosteneffectiviteit geen rol speelt. Hetgeen eiser over kosteneffectiviteit heeft aangevoerd, behoeft daarom geen verdere bespreking. Ook de toekomstige transitie bij Dow naar waterstof heeft voor het college géén rol gespeeld en hetgeen eiser hierover heeft aangevoerd, behoeft daarom ook geen verdere bespreking.

13.17. Het college stelt ten onrechte dat een onderzoek naar emissiereductie geen deel uitmaakt van het toetsingskader. Eiser merkt terecht op dat het college een onderzoek naar emissiereductie (om te voldoen aan de basis NO_x-grenswaarde) had mogen verlangen van Dow alvorens te beslissen op de aanvraag. Een dergelijk onderzoek mist de rechtbank in de onderbouwing van het bestreden besluit en sluit naadloos aan bij de toepassingsvoorwaarde in artikel 5.5, eerste lid, van het Abm, dat sprake moet zijn van technische kenmerken die afwijking van de norm rechtvaardigen en bij de hierop gegeven toelichting van de wetgever.

13.18. De rechtbank concludeert dat het bestreden besluit onvoldoende inzichtelijk en begrijpelijk is. Het bestreden besluit ontbeert een overzicht van technische kenmerken bij ieder installatietype respectievelijk een uitleg of onderbouwing waarom voor dat installatietype wordt afgeweken van de basis NO_x-grenswaarde. Bij het sommeren van de emissies met toepassing van artikel 2.22, vijfde lid, van de Wabo is het college niet verplicht om uit te gaan van de maximale bandbreedte enkel omdat de werkelijke emissies van Dow hoger zijn dan in het Abm is toegelaten. De rechtbank kan niet op voorhand uitsluiten dat bij een deel van de installaties wel en bij een ander deel niet wordt afgeweken van de grenswaarden in artikel 5.5, eerste lid, van het Abm, want dat hangt af van de kenmerken van de betreffende installatie en die zijn niet afzonderlijk beschreven.

13.19. In het StAB-advies heeft de StAB al sommige technische kenmerken beschreven en is de StAB ingegaan op de door eiser genoemde reductietechnieken en alternatieven. De rechtbank overweegt hierover het volgende. [...]

Kan het college sommeren met toepassing van artikel 2.22, vijfde lid, van het Abm?

14. Eiser meent dat door de vergunde gesommeerde norm het milieu niet wordt beschermd en, naar de rechtbank begrijpt, dat het college geen toepassing heeft kunnen geven aan artikel 2.22, vijfde lid, van de Wabo omdat de voorschriften in strijd zijn met artikel 2.14 van de Wabo. [...]

14.4. Hierboven heeft de rechtbank al aangegeven dat ook de opgelegde gesommeerde grenswaarden in voorschrift 12.5.1 en 12.5.2 moeten voldoen aan artikel 2.14 van de Wabo. De omstandigheid dat de maximale grenswaarde van 150 mg/Nm³, die op basis van de afwijkingsbevoegdheid kan worden opgelegd, binnen de bandbreedte van de toepasselijke BBT ligt, ontslaat het college niet van de verplichting om deze afwijking van de basisgrenswaarde in het Abm te onderbouwen en te motiveren op basis van een belangenafweging. Naast technische kenmerken spelen ook andere belangen een rol, waaronder het milieubelang als zodanig en het belang van een 'level playing field'.

14.5. De rechtbank heeft hierboven geoordeeld dat in het bestreden besluit het college het gebruik van de bevoegdheid om af te wijken van de basisgrenswaarde voor bestaande grote stookinstallaties onvoldoende heeft onderbouwd. Het college was in zoverre niet bevoegd om te sommeren met emissiegrenswaarden die afwijken van de in artikel 5.5, eerste lid, van het Abm gestelde emissiegrenswaarde voor bestaande grote stookinstallaties. Als niet kan worden afgeweken van de emissiegrenswaarde voor bestaande grote stookinstallaties, dan moet ook worden geconcludeerd dat met de gesommeerde NO_x-emissiegrenswaarde in het bestreden besluit géén gelijkwaardig beschermingsniveau wordt geboden als met de NO_x-emissiegrenswaarden die rechtstreeks gelden op basis van paragraaf 5.1.1 van het Abm. De toepassing van artikel 2.22, vijfde lid, van de Wabo is dan in strijd met artikel 5.6, eerste en tweede lid, van het Bor.

14.6. De rechtbank zal ook de door eiser aangevoerde beroepsgrond over concurrentievervalsing behandelen. [...] Deze beroepsgrond slaagt niet.

14.7. De natuurvergunning van Dow heeft alleen betrekking op significante gevolgen voor de instandhoudingsdoelstellingen van Natura 2000 gebieden vanwege de bestaande inrichting van Dow. Deze natuurvergunning zal Dow echter niet verplichten om verdergaande maatregelen te treffen teneinde stikstofemissies te reduceren ook al zou dit kunnen leiden tot een verbetering van de staat van instandhouding van stikstofgevoelige habitats binnen de betreffende gebieden. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat er geen vergunningsplicht op basis van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb (oud) geldt als het project niet wijzigt, omdat dan ook de emissies niet vermeerderen.

14.8. In het bestreden besluit heeft het college ervoor gekozen om te sommeren met toepassing van artikel 2.22, vijfde lid, van de Wabo. Omdat het college bij het sommeren uitgaat van de werkelijke emissies van de meeste installaties binnen het LHC-complex, bestaat geen prikkel voor Dow om te investeren en te innoveren om zo de bestaande NO_x-uitstoot te reduceren. Sommeren met werkelijke emissies is een keuze van het college, maar bij het maken van deze keuze had het college de (bestaande) toestand van het milieu, de gevolgen voor het milieu en de mogelijkheden tot beperking van de nadelige gevolgen voor het milieu (respectievelijk artikel 2.14, eerste lid, onder a, onder 1°, 2° en 5°, van de Wabo) moeten betrekken. Hoewel het college beoordelingsruimte heeft bij het betrekken van de in artikel 2.14, eerste lid, onder a, van de Wabo genoemde aspecten, zal het college wel moeten verantwoorden hoe het van die beoordelingsruimte gebruik heeft gemaakt. Het bestreden besluit bevat weliswaar een algemene beoordeling van de bestaande toestand van het milieu en de gevolgen voor het milieu, maar een aantal zaken blijft onderbelicht bij de keuze van het college om te sommeren. De rechtbank wijst op de volgende aspecten. [...]

De rechtbank concludeert dat het college de keuze om te sommeren onvoldoende heeft onderbouwd en onvoldoende heeft gemotiveerd of dit past binnen artikel 2.14 van de Wabo.

Is op juiste wijze gesommeerd?

15. In het beroep stelt eiser dat het college bij het sommeren ten onrechte heeft aangesloten bij de werkelijke emissies. [...]

15.2. Dow maakt, in reactie op het StAB-advies, de kanttekening dat de emissiegrenswaarden voor NO_x voor de installatietypen 4, 8 en 9 in beginsel pas gelden op 1 januari 2025 respectievelijk 1 januari 2030. Volgens Dow is alleen sprake van een maandgemiddelde norm als er continu gemeten wordt en geldt dit niet bij periodieke metingen. Uit het feit dat een uurgemiddelde concentratie een bepaalde emissieconcentratie overschrijdt, kan niet zonder meer worden afgeleid dat een maandgemiddelde norm wordt overschreden. Dit komt door de kortere middelingstijd. Volgens Dow kan zonder herrekening een vergelijking worden gemaakt tussen een uur- en maandgemiddelde, en geldt dat het uurgemiddelde een strenger uitgangspunt is en dus een 'worst case-benadering' is.

15.3. De StAB is in haar advies uitgegaan van de normstelling in artikel 5.5, eerste lid, en artikel 5.44a, eerste lid, van het Abm. De StAB heeft opgemerkt dat de normen voor middelgrote stookinstallaties gelden op de in artikel 5.44, tweede lid, aangegeven data. In het overzicht van maximale grenswaarden in tabel 4.1 gaat de StAB uit van de grenswaarden na de implementatietermijn. De StAB merkt op dat de emissienorm in het Abm een maandgemiddelde is en dat de werkelijke emissies en de normstelling in het bestreden besluit uurgemiddelde concentraties betreffen. Uit het feit dat een uurgemiddelde concentratie een bepaalde waarde overschrijdt, kan volgens de StAB niet zonder meer worden afgeleid dat eenzelfde maandgemiddelde concentratie uit het Abm wordt overschreden. Bij het sommeren zouden de normen uit het Abm eerst moeten worden herrekend tot een uurgemiddelde om pas daarna te komen tot een "bubble-norm" als uurgemiddelde.

15.4. Met betrekking tot de opmerking van Dow dat bij het sommeren het college (en de StAB) uitgaan van grenswaarden die pas in 2025 en daarna gelden, overweegt de rechtbank dat het college in het bestreden besluit de bewuste keuze heeft gemaakt om géén rekening te houden met de in het Abm geldende overgangstermijnen. De rechtbank begrijpt dat het college bij het gebruik van de bevoegdheid in artikel 2.22, vijfde lid, van de Wabo artikel 5.44, tweede lid, van het Abm niet heeft betrokken. Eiser en Dow hebben hiertegen géén beroep ingesteld. Het beroep van eiser richt zich niet op de middelgrote stookinstallaties en Dow heeft geen beroep ingesteld. De rechtbank ziet geen aanleiding hierover een oordeel te geven.

15.5. De rechtbank stelt vast dat het college de norm in voorschriften 12.5.1 en 12.5.2 van het bestreden besluit mede heeft gebaseerd op de werkelijke emissies van Dow. Het college heeft ter zitting aangegeven dat het deze werkelijke emissies niet heeft geverifieerd. Deze gegevens waren wel voorhanden, omdat Dow al na de vergunning uit 2014 NO_x-emissies voor de LHC-stookinstallaties meet met een rekenprogramma. In het kader van een zorgvuldige voorbereiding en gelet op het belang van de hoogte van de werkelijke emissies voor de hoogte van de uiteindelijke gesommeerde norm, had het college de hoogte van de werkelijke emissies beter moeten onderzoeken. Uit het bestreden besluit kan de rechtbank niet afleiden of en zo ja, hoe het college de werkelijke emissiegegevens heeft geverifieerd.

15.6. De rechtbank is verder van oordeel dat het college in het bestreden besluit ten onrechte heeft aangegeven dat de normstelling in het Abm betrekking heeft op uurgemiddelde concentraties. De StAB heeft terecht opgemerkt dat de normstelling in het Abm betrekking heeft op maandgemiddelde concentraties. De rechtbank ziet niet in waarom de in artikel 5.8, vierde lid, van de Activiteitenregeling milieubeheer (Arm) geboden mogelijkheid voor periodieke metingen ertoe zou leiden dat bij periodieke metingen een emissiegrenswaarde zou gelden die betrekking heeft op uurgemiddelde concentraties. Het staat het college vrij om, als het toepassing geeft aan artikel 2.22, vijfde lid, van de Wabo, een norm te stellen die afwijkt van de algemeen geldende voorschriften. Dit geeft het college ook de bevoegdheid om een gesommeerde norm te stellen die betrekking heeft op uurgemiddelde concentraties in plaats van maandgemiddelde concentraties. Het

college heeft in redelijkheid een norm kunnen stellen in een uurgemiddeldeconcentratie, omdat is gekozen voor een periodieke meetverplichting. De rechtbank heeft echter wel twijfels over de juistheid van de uitkomst van de sommering, omdat in die gevallen zonder meer de NO_x-emissiegrenswaarden uit het Abm zijn overgenomen. Bij installatietypen 1 en 7 is de basis NO_x-emissiegrenswaarde overgenomen en bij installatie 6 de maximale NO_x-emissiegrenswaarde. De rechtbank neemt aan dat de werkelijke emissies zijn gemeten in uurgemiddelde concentraties en stelt vast dat, voor zover is gesommeerd met de werkelijke emissies, een norm is gesteld in uurgemiddelde concentraties. De rechtbank is van oordeel dat het op de weg van het college had gelegen om in het bestreden besluit te verantwoorden op welke wijze het sommeren met de grenswaarden uit het Abm in maandgemiddelde concentraties voor deze twee installatietypen resulteert in een grenswaarde in een uurgemiddelde concentratie. Het bestreden besluit is op dit onderdeel niet inzichtelijk. De omstandigheid dat de normen in het Abm (de maximale norm van 150 mg/Nm³ voor de KTI Jumbo Upgrade fornuizen en de basisnorm van 80 mg/NM³ voor de GK6) lager zijn dan de werkelijke emissies van deze installaties leidt niet tot een ander oordeel. Niet valt uit te sluiten dat de daadwerkelijke afwijking van de maximale norm respectievelijk de basisnorm voor maandgemiddeldeconcentraties hoger (of lager) zijn omdat de werkelijke emissies in uurgemiddelde concentraties zijn gemeten. [...]

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 23-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4261](#) (zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje “Omgevingswet”);
- Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 17-10-2024, [ECLI:NL:RBLIM:2024:7365](#);
- MK Rechtbank Limburg, 03-10-2024, [ECLI:NL:RBLIM:2024:6838](#);
- MK Rechtbank Limburg, 03-10-2024, [ECLI:NL:RBLIM:2024:6833](#);
- Voorzieningenrechter Rechtbank Den Haag, 01-10-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:15722](#);
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 23-07-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:3444](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- ABRS, 23-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4282](#);
- MK Rechtbank Rotterdam, 20-09-2024, [ECLI:NL:RBROT:2024:10026](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2024, 1037

Rechtbank Noord-Nederland, 24-10-2024, [ECLI:NL:RBNNE:2024:4141](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Fryslân.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 2.8

**NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. PROJECT. OVERTREDING. VOORTOETS.
PASSENDE BEOORDELING. BESTAAND GEBRUIK. EVENREDIGHEID. Afwijzing**

handhavingsverzoek gebruik bestrijdingsmiddelen lelieteelt omdat volgens het college geen sprake is van een overtreding. I.c. wordt geoordeeld dat het bestreden besluit in strijd is met de artikelen 3:2 en 7:12 Awb. Op het moment van besluitvorming stond onvoldoende vast dat het gebruik van bestrijdingsmiddelen bij lelieteelt op de percelen, geen significante gevolgen voor het Drents-Friese Wold & Leggelderveld heeft. De resultaten van grondmonsters zijn niet voldoende voor de conclusie dat de rapportage voldoet aan de eisen die worden gesteld aan een voortoets. Aan de verwijzing naar de onderzoeken van het Ctgb heeft het college in dit geval niet de vereiste zekerheid kunnen ontlenen dat het project niet zal leiden tot significante gevolgen. Geen reden voor instandlating rechtsgevolgen. Bestaand gebruik lag niet aan de bestreden besluitvorming ten grondslag. Bovendien heeft het college niet aangetoond dat sprake is van voortzetting van een bestaande activiteit die al legaal plaats vond voor de referentiedatum en om die reden niet vergunningplichtig is. Onvoldoende is gemotiveerd waarom handhavend optreden in dit geval onevenredig zou zijn.

JnB 2024, 1038

MK Rechtbank Oost-Brabant, 21-10-2024, [ECLI:NL:RBOBR:2024:4934](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant, het college.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

Omgevingswet 5.1 lid 1 onder e

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. Afwijzing handhavingsverzoek rallycircuit in Valkenswaard. Het legaliseren van illegaal gebruik, dan wel het toevoegen van een andere nieuwe vorm van gebruik vereist een nieuw bestemmingsplan of omgevingsplan dan wel een nieuwe omgevingsvergunning. Dat leidt ook tot een verandering ten opzichte van de referentiesituatie. De bestaande referentiesituatie is nooit passend beoordeeld omdat het Natura 2000-gebied toen nog niet was aangewezen. Het bevoegd gezag is bij een dergelijke verandering van de referentiesituatie gehouden om bij het verlenen van de hiervoor vereiste nieuwe vergunning of toestemming een nieuwe beoordeling te verrichten die voldoet aan de vereisten van artikel 6, lid 3, eerste volzin, van richtlijn 92/43, indien voor die activiteit nog geen dergelijke beoordeling is verricht. Verwijzing naar HvJ 10-11-2022, [ECLI:EU:C:2022:864](#) r.o. 43. In dat geval zal die autoriteit alle feitelijke en juridische consequenties moeten trekken uit deze nieuwe beoordeling, die zij verricht in verband met het besluit dat zij dient te nemen over de eventuele afgifte van een nieuwe vergunning. Het college is wel degelijk bevoegd om handhavend op te treden als deze passende beoordeling niet is verricht vanwege het handelen zonder vergunning voor een Natura 2000-activiteit in strijd met artikel 5.1, eerste lid, onder e, van de Omgevingswet.

[...] *Overtreding Wnb*

13. Eiseres heeft verwezen naar brieven die zij in de vorige procedure heeft overgelegd met afdrukken van websites met evenementen die in 2019 zouden hebben plaatsgevonden. Deze evenementen zouden hebben kunnen leiden tot een overtreding van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb. In 2019 hebben volgens eiseres veel weken activiteiten plaatsgevonden die langer dan 8 uren per week hebben geduurd en zijn er aanzienlijk meer dan drie weekenden geweest waarin crossactiviteiten plaatsvonden die langer dan 8 uren hebben geduurd. In de vorige uitspraak van de rechtbank heeft de rechtbank aangegeven dat het college moest onderzoeken of de genoemde activiteiten hebben plaatsgevonden, hoe lang deze hebben geduurd en of deze activiteiten hebben geleid tot een overtreding van de Hinderwetvergunning en daarmee het huidige artikel 2.7, tweede

lid, van de Wnb.

13.1 Het college merkt in de eerste plaats op dat B&W bevoegd is om handhavend op te treden bij overtreding van de Hinderwetvergunning uit 1993 of het bestemmingsplan. Nu de Hinderwetvergunning geen maximale emissieruime kent, is het niet mogelijk om vast te stellen dat, als in een week incidenteel meer dan 8 uur wordt geracet, dit kan leiden tot overtreding van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb. Dat komt omdat op andere momenten in het jaar mogelijk minder dan het toegelaten uren gebruik wordt gemaakt van het circuit. Dit “opsparen” van capaciteit binnen een kalenderjaar, acht het college mogelijk. Dit is een vorm van intern salderen. Het college heeft vastgesteld dat er in 2019 zes zogenoemde testdagen hebben plaatsgevonden met een maximale duur van 48 uur (bij elkaar opgeteld). Er valt niet meer te achterhalen hoeveel geregistreerde trainingen hebben plaatsgevonden maar een overschrijding van de totale 440 toegelaten uren acht het college uiterst onwaarschijnlijk. In het verweerschrift wijst het college op de wijziging van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb op 1 januari 2020 en het vervallen van de verslechterings-vergunning. Voor zover de door eiseres genoemde activiteiten uit 2019 al zouden leiden tot een overtreding van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb dan geldt na 1 januari 2020 de gewijzigde tekst. Daarmee is de vraag of mogelijke overtredingen in 2019 hebben plaatsgevonden niet meer belang, aldus het college.

13.2. NRV stelt naar aanleiding van de uitspraak van de rechtbank van 26 maart 2019 alle commerciële activiteiten te hebben afgelast en te hebben gehandeld binnen de grenzen van de Hinderwetvergunning van 1993 en het bestemmingsplan.

13.3. De rechtbank stelt voorop dat, als meer gebruik wordt gemaakt van het rallycircuit dan is toegelaten in het bestemmingsplan dan wel de Hinderwetvergunning uit 1993, dit ook kan leiden tot een overtreding van artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb, zoals dat luidde na 1 januari 2020. De omvang van de referentiesituatie (440 uur op jaarbasis) is tussen partijen niet in geschil. Het college heeft voldoende onderzocht hoeveel testdagen hebben plaatsgevonden. Anders dan het college is de rechtbank van oordeel dat het niet is toegelaten om illegaal gebruik van het rallycircuit te salderen met het onvolledig benutten van de maximale gebruiksmogelijkheden op basis van het bestemmingsplan dan wel de Hinderwetvergunning uit 1993. Het legaliseren van illegaal gebruik, dan wel het toevoegen van een andere nieuwe vorm van gebruik vereist een nieuw bestemmingsplan of omgevingsplan dan wel een nieuwe omgevingsvergunning. Dat leidt ook tot een verandering ten opzichte van de referentiesituatie. De bestaande referentiesituatie is nooit passend beoordeeld omdat het Natura 2000-gebied toen nog niet was aangewezen. Mede gelet op rechtsoverweging 43 van het arrest van het Europese Hof van Justitie van 10 november 2022 [[ECLI:EU:C:2022:864](#)] is het bevoegd gezag bij een dergelijke verandering van de referentiesituatie, gehouden om bij het verlenen van de hiervoor vereiste nieuwe vergunning of toestemming een nieuwe beoordeling te verrichten die voldoet aan de vereisten van artikel 6, lid 3, eerste volzin, van richtlijn 92/43, indien voor die activiteit nog geen dergelijke beoordeling is verricht. In dat geval zal die autoriteit alle feitelijke en juridische consequenties moeten trekken uit deze nieuwe beoordeling, die zij verricht in verband met het besluit dat zij dient te nemen over de eventuele afgifte van een nieuwe vergunning. Dit is ook in lijn met de uitspraak van deze rechtbank van 8 december 2021 [[ECLI:NL:RBOBR:2021:6389](#)] over het gebruik van zogenoemde latente ruimte. Het college is wel degelijk bevoegd om handhavend op te treden als deze passende beoordeling niet is verricht vanwege het handelen zonder vergunning voor een Natura 2000-activiteit in strijd met artikel 5.1, eerste lid, onder e, van de Omgevingswet.

13.4. In dit geval acht de rechtbank, gelet op de reactie van NRV, voldoende aannemelijk dat na 26 maart 2019 geen verboden activiteiten meer hebben plaatsgevonden. In de documenten waar eiseres naar heeft verwezen wordt aangegeven dat op 24 maart 2019 een race zou plaatsvinden op het rallycircuit maar dat is geen illegaal evenement dat niet past in het gebruik dat is toegelaten op grond van het bestemmingsplan of is vergund in de Hinderwetvergunning. Eiseres heeft niet verwezen naar websites of aankondigingen van commerciële activiteiten op het rallycircuit voor 26 maart 2019. Voor wat betreft toegelaten activiteiten die passen binnen de Hinderwetvergunning uit 1993 en het bestemmingsplan heeft het college terecht opgemerkt dat het genoemde vastgestelde gebruik in 2019 niet in strijd is met artikel 2.7, tweede lid, van de Wnb. Deze beroepsgrond slaagt niet. [...]

JnB 2024, 1039

Rechtbank Midden-Nederland, 04-10-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:5728](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Utrecht, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb)

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 4.1199c

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. VERGUNNINGPLICHT. BEMESTEN GRONDEN.

Afwijzing handhavingsverzoek agrarische bedrijven die mest uitrijden binnen een straal van 500 m rondom een Natura-2000 gebied. Betekenis van de regelgeving over bufferstroken (Uitvoeringsregeling bufferstroken en artikel 4.1199c van het Bal) bij de referentiesituatie voor bemesten. Verwijzing naar uitspraken ABRS 12-10-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2874](#) en 21-12-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:3889](#).

[...] De betekenis van de regelgeving over bufferstroken bij de referentiesituatie voor bemesten

23. De uitspraken van de Afdeling van 12 oktober en van 21 december 2022 gaan niet in op de Uitvoeringsregeling bufferstroken, omdat die toen nog niet bestond. De regelgeving voor bufferstroken reguleert de omvang waarin mest mag worden uitgereden rondom watergangen en behoort daarom tot de meststoffenregelgeving, net zoals de regeling voor de stikstofgebruiksnormen. Door deze aanscherping van de meststoffenregelgeving wordt de referentiesituatie en de representatieve invulling van het planologisch regime sinds 1 maart 2023 verder beperkt. In het licht van de rechtspraak van de Afdeling wordt de referentiesituatie voor bemesten sinds die datum begrensd door enerzijds de hoogste stikstofgebruiksnorm van enig gewas dat op grond van het planologisch regime is toegestaan en anderzijds door de beperkingen die in de nabijheid van watergangen golden op grond van de Uitvoeringsregeling bufferstroken en thans gelden op grond van artikel 4.1199c van het Bal. Het bemesten van gronden binnen de bufferstroken valt dan buiten de referentiesituatie. Verder geldt nu dat op grond van objectieve gegevens is uitgesloten dat het bemesten van gronden significante gevolgen heeft als voor die gronden een referentiesituatie van bemesten geldt waarin in aanvulling op de stikstofgebruiksnorm rekening is gehouden met de beperking dat in bufferstroken niet bemest mag worden.

De betekenis voor deze zaak

24. Omdat de Uitvoeringsregeling bufferstroken in werking was toen het bestreden besluit op 20 april 2023 werd genomen, hadden gedeputeerde staten daarmee rekening moeten houden. Daarvoor was niet vereist dat VNMW zelf op die regeling wees: het is immers het bevoegde gezag dat aan de hand van een handhavingsverzoek moet beoordelen welke regelgeving geldt en aan de hand daarvan of sprake is van een overtreding. VNMW heeft geen handhavingsverzoek gedaan vanwege gestelde overtredingen van de Uitvoeringsregeling bufferstroken – waarvoor het waterschap

bevoegd gezag zou zijn – maar vanwege gestelde overtredingen van de natuurvergunningplicht uit de Wnb. De rechtbank oordeelt dan ook dat het college ten onrechte niet heeft onderkend dat de Uitvoeringsregeling bufferstroken van belang is bij het bepalen van de referentiesituatie. Het bestreden besluit is om deze reden onzorgvuldig voorbereid.

25. De uitkomst verandert hierdoor echter niet. In de uitspraak van 21 december 2022 heeft de Afdeling gekozen voor een objectieve benadering bij de vraag of kan worden uitgesloten dat het bemesten tot significante gevolgen leidt: de mestregelgeving is daarbij leidend, waarbij ervan wordt uitgegaan dat een agrarisch bedrijf die regelgeving naleeft. In het verlengde hiervan heeft de rechtbank hiervoor geoordeeld dat eveneens op grond van objectieve gegevens is uitgesloten dat het bemesten van gronden significante gevolgen heeft als, kort gezegd, rekening is gehouden met de regelgeving voor bufferzones bij het bepalen van de referentiesituatie. Ook dat is een objectieve benadering, met als uitgangspunt de naleving van deze regelgeving door agrariërs. Als een partij het bemesten in een bufferzone aan de orde wil stellen, kan daarvoor een separaat handhavingsverzoek worden gedaan met de meststoffenregelgeving als grondslag.

26. Gedeputeerde staten hadden moeten onderkennen dat de referentiesituatie beperkt werd door de Uitvoeringsregeling bufferstroken. Vervolgens hadden zij kunnen vaststellen dat op grond van objectieve gegevens is uitgesloten dat het bemesten van gronden rondom het Natura 2000-gebied significante gevolgen heeft, omdat kan worden uitgegaan van de stikstofgebruiksnorm voor grasland met volledig maaien én omdat ervan kan worden uitgegaan dat in de bufferstroken na 1 maart 2023 niet meer wordt bemest. Dit leidt tot de conclusie dat terecht is vastgesteld geen sprake is van overtredingen van de natuurvergunningplicht en dat gedeputeerde staten niet bevoegd zijn om tot handhaving over te gaan. De rechtbank zal het hiervoor geconstateerde zorgvuldigheidsgebrek in de besluitvorming passeren, omdat dit niet tot een andere uitkomst kan leiden en omdat aannemelijk is dat VNMW niet in haar belangen geschaad is. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB 2024, 1040

MK Rechtbank Limburg, 03-09-2024, [ECLI:NL:RBLIM:2024:5939](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Valkenburg aan de Geul, verweerder.
Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

Verordening nadeelcompensatie gemeente Valkenburg aan de Geul

PLANSCHADE. SCHADE. CAUSALITEIT. Toekenning tegemoetkoming aan derde-partij in planschade en nadeelcompensatie als gevolg van revitalisering winkelgebied. I.c. wordt geoordeeld dat van planschade geen sprake is en de schade volledig moet worden beoordeeld op basis van de nadeelcompensatieregeling. Ook zonder nieuw bestemmingsplan had de schade zich kunnen voordoen. Reeds dit maakt dat het causale verband ontbreekt. Dat schade als gevolg van feitelijke handelingen ter uitvoering van een bestemmingsplan niet een rechtstreeks gevolg is van dat bestemmingsplan betekent niet dat (tijdelijke) inkomensschade dan nooit meer voor vergoeding als planschade in aanmerking kan komen. Wezenlijk verschil met die situaties waarin de planologische (on)mogelijkheden direct tot de schade in de vorm van inkomensderving leiden, is dat in onderhavige situatie de feitelijke uitvoeringwerkzaamheden tot de inkomensderving leiden.

[...] *Planschade of nadeelcompensatie?*

[...] 43. Zoals onder 39 geoordeeld, is het aan verweerder om te onderzoeken waardoor de onder 42 genoemde schade is veroorzaakt en het is aan de rechtbank om dit te toetsen. Verweerder merkt, op basis van het advies van SOAZ, het nieuwe bestemmingsplan aan als oorzaak van 60% van de schade (inkomensderving) en de uitvoering van feitelijke werkzaamheden in de openbare ruimte als oorzaak van de overige 40%. De rechtbank volgt verweerder niet in de conclusie dat de schade deels (rechtstreeks) door het bestemmingsplan wordt veroorzaakt en overweegt daartoe als volgt. Van het wegbestemmen van wegen of parkeerplaatsen is geen sprake. De wijzigingen in wegenstructuur en het verwijderen van parkeerplaatsen konden bovendien ook onder het oude planologische regime plaatsvinden. De wijzigingen in de verkeersstructuur en het vervallen van parkeerplaatsen worden daarmee niet (rechtstreeks) door het bestemmingsplan veroorzaakt. Daaraan liggen wel expliciet andere besluiten aan ten grondslag, namelijk diverse verkeersbesluiten. Werkzaamheden die zorgen voor tijdelijk verminderde bereikbaarheid en tijdelijk elders gevestigd zijn van diverse winkels (en voor de bouwput) houden wel verband met de uitvoering van (de mogelijkheden van) het nieuwe bestemmingsplan, maar worden daardoor niet veroorzaakt. Van een direct oorzakelijk verband is daarom geen sprake. In dit verband is tevens van belang dat een revitalisering onder het voorgaande planologische regime ook mogelijk was en dat ook zonder nieuw bestemmingsplan trekkers tijdelijk uit het gebied verplaatst konden worden. Kortom: ook zonder nieuw bestemmingsplan had de schade zich kunnen voordoen. Reeds dit maakt dat het causale verband ontbreekt. Ook (de bouw van) de ondergrondse parkeergarage – los van de vraag in hoeverre dit reeds onder het voorgaande planologische regime mogelijk was en los van de vraag of dergelijke uitvoeringsschade planschade is – veroorzaakt niet de geclaimde schade.

44. De rechtbank is dus met [eiseres] van oordeel dat de schade niet (deels) kan worden aangemerkt als een rechtstreeks gevolg van de planologische wijziging. De schade, geleden als gevolg van de tijdelijke hinder door de bouwwerkzaamheden ter uitvoering van het nieuwe bestemmingsplan en door de diverse verkeersbesluiten en -maatregelen en overige feitelijke werkzaamheden valt dus niet binnen het bereik van artikel 6.1 van de Wro. Ter verdere onderbouwing daarvan overweegt de rechtbank, ook naar aanleiding van de argumenten die verweerder en SAOZ aanvoeren, als volgt.

44.1. Niet alleen in r.o. 3.1 van de overzichtsuitspraak maar ook in andere uitspraken van latere datum, zoals bijvoorbeeld de eveneens eerder vermelde uitspraak van de Afdeling van 26 juni 2019, is consequent overwogen dat schade als gevolg van feitelijke handelingen ter uitvoering van een bestemmingsplan niet een rechtstreeks gevolg is van dat bestemmingsplan. Dat geldt voor alle schade die wordt gerelateerd aan handelingen ter uitvoering van een bestemmingsplan. Het betekent overigens niet, zoals verweerder stelt, dat (tijdelijke) inkomensschade dan nooit meer voor vergoeding als planschade in aanmerking kan komen, terwijl die vorm van schade expliciet in artikel 6.1 van de Wro wordt genoemd. Bij directe planschade, waardoor gebruiksmogelijkheden vervallen, kan inkomensderving in een direct oorzakelijk verband met een nieuw bestemmingsplan staan. Overigens kan dat ook bij indirecte schade het geval zijn, maar dan gaat het niet om feitelijke uitvoeringswerkzaamheden, maar om een wijziging van het bestemmingsplan die direct voor omzetsderving zorgt (bijvoorbeeld het wegbestemmen van een weg of van parkeerplaatsen, het mogelijk maken van een grotere bouwhoogte die zorgt voor schaduwwerking op bijvoorbeeld een horecaterras en dergelijke). Wezenlijk verschil met die situaties waarin de planologische (on)mogelijkheden direct tot de schade in de vorm van inkomensderving leiden, is dat in onderhavige situatie de feitelijke uitvoeringswerkzaamheden tot de inkomensderving leiden.

44.2. De rechtbank kan in dit licht de gemaakte bouwmassa-vergelijking niet goed volgen in relatie tot de schadeposten (die niet in geschil zijn). Duidelijk is dat de grotere bouwmassa in dit geval niet direct voor de geclaimde schade zorgt: er is geen sprake van vermindering van uitzicht, schaduw, privacy en dergelijke waarvoor om schadevergoeding wordt verzocht. Op zich kan worden gevolgd dat als gevolg van een grotere toegestane bouwmassa, de periode waarin kan worden gebouwd (en dus ook de periode van overlast en inkomensderving) langer kan worden, hoewel de correlatie tussen die twee volgens de rechtbank geen vast gegeven hoeft te zijn. Maar los daarvan, leidt deze methode tot een lastig navolgbare vermenging van planologische maximalisatie en feitelijke realisatie. Bij planschade is sprake van een abstracte beoordeling waarbij de planologische mogelijkheden direct voor en direct na de peildatum op basis van maximalisatie daarvan met elkaar worden vergeleken. Dat verstaat zich niet goed met een concrete beoordeling van feitelijke schade in een bepaalde periode als gevolg van feitelijke werkzaamheden door feitelijke realisatie van (al dan niet maximaal benutte) planologische mogelijkheden, nadat deze schade is geleden. Juist dit is mede de reden waarom schade als gevolg van feitelijke uitvoering niet over de band van planschade kan worden beoordeeld. Daar komt bij, zoals al eerder overwogen, dat er directe schadeoorzaken aan te wijzen zijn (verkeersbesluiten en feitelijke werkzaamheden) met een veel duidelijker causaal verband. En dat er een bestuursrechtelijke grondslag bestaat voor compensatie van schade als gevolg van die oorzaken, namelijk de nadeelcompensatieregeling. Juist ook gelet op het onder 31 vermelde standpunt van verweerder dat geen sprake is van vrije forumkeuze, had in dit geval de keuze voor de nadeelcompensatieregeling moeten worden gemaakt in plaats van de planschaderegeling toe te passen op grond van een constructie die in de jurisprudentie slechts is aanvaard wanneer deze in het voordeel van de gelaedeerde uitpakt. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- ABRS, 16-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4162](#) (zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Omgevingswet");
- ABRS, 16-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4146](#);
- Rechtbank Den Haag, 26-09-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:16319](#);
- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 10-10-2024, [ECLI:NL:RBZWB:2024:6897](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB 2024, 1041

MK CRvB, 25-09-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:1931](#)

minister van Justitie en Veiligheid.

Algemeen Rijksambtenarenreglement (ARAR) 37

AMBTENARENRECHT. BEROEPSINCIDENT. KORTING BEZOLDIGING VAN 30% NADAT

BETROKKE NE 52 WEKEN ARBEIDSONGESCHIKT WAS. Op betrokkene is artikel 37, vierde lid

van het ARAR van toepassing. De oorzaak van de arbeidsongeschiktheid is namelijk gelegen in het beroepsincident. Na het ongeval van 1 april 2016 heeft betrokkene zich ziekgemeld. Vanaf deze ziekmelding is betrokkene ononderbroken arbeidsongeschikt geweest. Hij heeft in de tussentijd niet gemeld dat hij is hersteld van deze psychische klachten. Ook is uit de (medische) stukken niet van arbeidsgeschiktheid gebleken. Uit de medische informatie blijkt weliswaar dat betrokkene een medische voorgeschiedenis heeft. Maar dit doet er niet aan af dat het ongeval, dat is aangemerkt als beroepsincident, ten grondslag ligt aan de ten tijde van het primaire besluit bestaande arbeidsongeschiktheid. De Raad bepaalt dat betrokkene vanaf 18 februari 2017 niet wordt gekort op zijn bezoldiging.

JnB 2024, 1042

MK Rechtbank Den Haag, 08-10-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:16192](#)

staatssecretaris van Defensie, verweerder.

Regeling uitkering chroom-6 Defensie (Regeling)

MILITAIR AMBTENARENRECHT. CHROOM-VI. AFWIJZING VERZOEK OM

SCHADEVERGOEDING. De rechtbank volgt de hoogste bestuursrechter (zie bijvoorbeeld de uitspraak van de CRvB, 8 oktober 2020, [ECLI:NL:CRVB:2020:2294](#)) in zijn oordeel dat uitgegaan kan worden van de onderzoeken van het RIVM. In rapport 2020-001910 concludeert het RIVM dat er op basis van de huidige wetenschappelijke studies bij mensen en dieren geen of geen overtuigende aanwijzingen zijn gevonden dat blootstelling aan chroom-6 slokdarmkanker kan veroorzaken bij mensen. Ongegrond beroep. Eiser krijgt geen schadevergoeding.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

TOZO, NOW, TOFA

JnB 2024, 1043

Rechtbank Den Haag, 24-09-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:16907](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Tijdelijke overbruggingsregeling zelfstandig ondernemers (Tozo 1 tot en met 5) 1 onder b, 2 lid 1

TOZO. COMMANDITAIR VENNOOT. Per definitie voldoet een stille vennoot niet aan het urencriterium van artikel 1, onder b, van de Tozo. De rechtbank komt tot de conclusie dat eiser niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van de Tozo. Hij voldoet niet alleen niet aan het urencriterium, maar ook niet aan het vereiste van artikel 1, onder c, van de Tozo. Hij heeft als commanditair vennoot niet de volledige zeggenschap in het bedrijf en draagt ook niet de financiële risico's ervan. Eiser is geen zelfstandige, zoals bedoeld in artikel 1 van de Tozo, en behoort daarom niet tot de doelgroep van de Tozo en had daarom geen aanspraak op bijstand op grond van de Tozo. De rechtbank overweegt daarnaast dat eiser ook niet voldoet aan het vereiste van artikel 2, eerste lid, van de Tozo. Eiser heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij financieel is geraakt door de coronacrisis. Beroep ongegrond.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB 2024, 1044

MK ABRS, 16-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4150](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam (de Afdeling leest: de burgemeester van Amsterdam).

Algemene verordening gegevensbescherming (hierna: AVG) 17

AVG. Afwijzing verzoek om beëindiging van de uitwisseling en verwerking van persoonsgegevens in het kader van de treiteraankpak. I.c. heeft [appellante] terecht aangevoerd dat de lopende procedure in de strafzaak op zichzelf geen reden was om de uitwisseling van persoonsgegevens niet te beëindigen. Uit artikel 7 van het Convenant volgt namelijk niet dat een gerechtelijke procedure automatisch tot gevolg heeft dat het treiterdossier niet gesloten wordt en de opname in de treiteraankpak blijft voortduren totdat de gerechtelijke procedure is geëindigd. Uit dat artikel volgt dat de gegevens in het dossier, nadat het dossier is gesloten, vijf jaar bewaard worden. Alleen als dat nodig is voor een gerechtelijke procedure kunnen de gegevens langer dan vijf jaar bewaard worden.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bibob

JnB 2024, 1045

MK Rechtbank Den Haag, 08-10-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:16307](#)

college van burgemeester en wethouders van Leiden, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:2, 4:5

Wet bevordering integriteitsbeoordelingen door het openbaar bestuur (Wet Bibob) 7a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.20

BIBOB. AANVRAAG. EIGEN ONDERZOEK. Omdat eiser de gevraagde informatie niet heeft verstrekt, mocht verweerder i.c. de aanvragen buiten behandeling stellen. Verweerder heeft voldoende gemotiveerd waarom het nodig was aanvullende vragen te stellen. Verweerder heeft door het opvragen van aanvullende informatie de grenzen van het doen van eigen onderzoek niet overschreden. Het opvragen van meer informatie naar aanleiding van tegenstrijdigheden die zijn vastgesteld op basis van de informatie die eiser zelf heeft verstrekt, is niet aan te merken als opsporing. Door de verstrekte informatie is bij verweerder het vermoeden ontstaan dat er een strafbaar feit werd gepleegd. Er zijn geen aanknopingspunten voor de conclusie dat sprake is van willekeur, onzorgvuldigheid of strijd met de rechtszekerheid.

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2024, 1046

MK ABRS, 23-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4210](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Huisvestingswet 2014 (Hw) 21 aanhef en onder c, 24, 26 lid 1 onder c, 35 lid 1

Huisvestingsverordening Amsterdam 2020 (Hv 2020) 4.2.1 lid 1, lid 2 (Hv 2020)

HUISVESTING. BOETE. EVENREDIGHEID BOETESTELSEL. Omzetting zelfstandige woonruimte in onzelfstandige woonruimte zonder vergunning. I.c. wordt geoordeeld dat het boetestelsel dat is neergelegd in tabel 3 in bijlage 3 van de Hv (zoals weergegeven in de bijlage van deze uitspraak), onverbindend is wegens strijd met het evenredigheidsbeginsel. Toepassing van het boetestelsel heeft onder andere als gevolg dat particulieren die niet bedrijfsmatig handelen en die voor de eerste keer zonder vergunning een zelfstandige woonruimte in Amsterdam in maximaal vier onzelfstandige woonruimten omzetten of omgezet houden, zoals appellant, zonder voorafgaande waarschuwing geconfronteerd worden met een boete van € 12.000,00 als geen sprake is van bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 5:46, derde lid, van de Awb. Hoewel de Afdeling onderkent dat deze overtreding een boete met een voldoende afschrikwekkende werking rechtvaardigt, staat het zonder meer opleggen van deze boete in een dergelijk geval niet in redelijke verhouding tot dit doel (vergelijk ook ABRS 09-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4087](#)).

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2024:4285](#).

JnB 2024, 1047

MK ABRS, 23-10-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4281](#)

college van burgemeester en wethouders van Amsterdam.

Huisvestingswet 2014 21, 24, 26, 35

Huisvestingsverordening Amsterdam 2020 (Hv) 3.3.8b, 4.2.1

HUISVESTING. BOETE. MELDPLICHT. Boete voor toeristische verhuur van woning van € 3.000,00 wegens niet voldoen aan meldplicht.

OVERGANGSTERMIJN. Het oordeel van de rechtbank dat aan appellant sub 2 een langere overgangstermijn dan één maand gegund had moeten worden, voordat het college overging tot het opleggen van een boete, wordt niet gevolgd omdat geen grond wordt gezien voor het oordeel dat appellant sub 2 onvoldoende mogelijkheid heeft gehad om bekend te raken met de meldplicht en de gevolgen van het schenden daarvan. Anders dan de rechtbank, wordt in de omstandigheid dat de Hv enkele maanden voor de overtreding is gewijzigd dan ook geen grond gezien voor het oordeel dat het college niet van zijn bevoegdheid gebruik mocht maken om zonder voorafgaande waarschuwing een boete op te leggen wegens de geconstateerde overtreding.

HOOGTE BOETE. Appellant sub 2 heeft terecht betoogd dat de boete onevenredig hoog is. Verwijzing naar ABRS 21-08-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:3416](#), waarin is geoordeeld dat tabel 4 van bijlage 3 van de Hv onverbindend is wegens strijd met het evenredigheidsbeginsel. I.c. heeft het college de boete van € 6.000,00 gematigd naar € 3.000,00 op basis van de omstandigheden dat appellant sub 2 een particuliere overtreder is en dat het om een eerste overtreding gaat. Een boetebedrag van € 3.000,00 wordt evenwel in dit geval ook te hoog

geacht. Het belang van de meldplicht als middel voor effectieve controle op andere voorwaarden voor vakantieverhuur, die samenhangen met de schaarste aan woningen en leefbaarheid in Amsterdam wordt onderkend. Daarnaast wordt het belang van een afschrikwekkende werking van een boete bij het schenden van deze plicht gezien. Het zonder meer opleggen van een boete van € 3.000,00 aan een particulier die voor de eerste keer de meldplicht schendt, is evenwel niet evenredig in verhouding tot dit doel. In dit geval wordt een boete van € 1.500,00 in beginsel passend en geboden geacht.

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2024:4280](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Open overheid

JnB 2024, 1048

Rechtbank Gelderland, 15-10-2024, [ECLI:NL:RBGEL:2024:6965](#)

college van burgemeester en wethouders.

Wet open overheid (Woo) 5.1 lid 2 aanhef en onder b, lid 5, 8.8

Gemeentewet 87, 88, 89

WOO. VERZOEK. OPHEFFING GEHEIMHOUDING. Op de documenten waarop het verzoek om openbaarmaking ziet, is geheimhouding opgelegd op grond van het toen geldende artikel 55 van de Gemeentewet. Inmiddels is dit artikel vervangen door artikel 87 van de Gemeentewet. Geheimhouding die voor 1 april 2023 is opgelegd en bekrachtigd, blijft voortduren en kan worden opgeheven onder de toepassing van de nieuwe regels. Het college baseert zich voor de geheimhouding van de exploitatieovereenkomst met bijbehorende bijlagen mede op artikel 5.1, vijfde lid, van de Woo. Dat is onjuist. In artikel 87 van de Gemeentewet staat namelijk dat alleen geheimhouding kan worden opgelegd op grond van een belang genoemd in artikel 5.1, eerste en tweede lid, van de Woo. Het college heeft i.c. ten onrechte niet op documentniveau gemotiveerd waarom een weigeringsgrond van toepassing is.

[Naar inhoudsopgave](#)

Politiegegevens

JnB 2024, 1049

MK Rechtbank Den Haag, 08-10-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:16324](#)

Autoriteit Persoonsgegevens, de AP.

Richtlijn (EU) 2016/680 27, 57

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:5, 5:41, 5:46, 5:51

Wet politiegegevens (Wpg) 1, 4c, 35, 35c

Boetebeleidsregels Autoriteit Persoonsgegevens 2019

POLITIEGEGEVENS. BOETE. EVENREDIGHEID. Boete opgelegd aan politie omdat niet voorafgaande aan de verwerking van persoonsgegevens een gegevensbeschermingseffectbeoordeling (GEB) was uitgevoerd. Inzet Mobiele Camera Auto's (MCA's) in Rotterdam aan het begin van de COVID-19 uitbraak. Uit artikel 4c, eerste lid, van de

Wpg volgt dat een GEB moet zijn uitgevoerd voorafgaand aan een daadwerkelijke verwerking. Er is pas sprake van verwerking als de camera wordt aangezet door de bijzondere opsporingsambtenaar die de MCA bestuurt. I.c. heeft de AP bij het bepalen van de hoogte van de boete ten onrechte als uitgangspunt genomen dat de MCA's 43 dagen zijn ingezet. Maar ten aanzien van één dag is een overtreding vastgesteld. Er is daarom sprake van een geringe duur van de overtreding. Ook is de kans op herhaling van de overtreding bijzonder klein. De inzet van de MCA's is immers stopgezet. Gelet hierop wordt de boete van € 50.000,- niet evenredig geacht. Een boete van € 30.000,- wordt in dit geval passend en geboden geacht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Verordening

JnB 2024, 1050

MK Rechtbank Overijssel, 17-10-2024, [ECLI:NL:RBOVE:2024:5322](#)

college van burgemeester en wethouders van Oldenzaal.

Dienstenrichtlijn 11, 12

Dienstenwet 33

Marktverordening 2012 2, 5

Marktgeregulement 2012 2.7

MARKTVERORDENING. DIENSTENRICHTLIJN. STANDPLAATSVERGUNNING. Overschrijven standplaatsvergunning voor onbepaalde tijd van eisers vader op naam van eiser, waarbij de looptijd van de vergunning is beperkt tot tien jaar en in bezwaar is verlengd tot tien jaar. I.c. wordt geoordeeld dat het college de grondslag van de aanvraag heeft verlaten door de standplaatsvergunning om te zetten in een vergunning voor bepaalde tijd. De Dienstenrichtlijn en de Dienstenwet verplichtten het college niet ertoe om de bestaande standplaatsvergunning naar aanleiding van de aanvraag van eiser om te zetten in een vergunning voor bepaalde tijd. De overschrijving van een standplaatsvergunning op grond van artikel 2.7, eerste lid, van het Marktgeregulement leidt niet tot het verlenen van een nieuwe vergunning of het verlengen van een bestaande vergunning, maar enkel tot een wijziging van de tenaamstelling van de bestaande vergunning. Dit is een administratieve handeling die op zichzelf niet in strijd is met de bepalingen van de Dienstenrichtlijn en Dienstenwet over schaarse vergunningen. Door de standplaatsvergunning aan eiser te verlenen voor bepaalde tijd is het college in dit specifieke geval (ad hoc) vooruitgelopen op de aangekondigde aanpassing van de Marktverordening, het Marktgeregulement en het daarop te baseren integrale beleid, terwijl het daartoe niet verplicht was. Het college heeft niet deugdelijk gemotiveerd waarom geen sprake is van strijd met het gelijkheidsbeginsel.

[Naar inhoudsopgave](#)